

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและสภาพของปัญหา

กฎหมายพาณิชย์นาวีเป็นกฎหมายที่ได้ถูกกำหนดขึ้นมาเพื่อเป็นแนวทางการปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับการเดินเรือทะเลและพาณิชย์ทางน้ำ โดยจุดเริ่มต้นที่สำคัญของหลักกฎหมายพาณิชย์นาวีเกิดขึ้นจากจารีตประเพณี คือ เดิมได้มีการเดินเรือทะเลและมีเหตุเกิดขึ้นอันเนื่องมาจากกิจกรรมทางด้านพาณิชย์นาวี จึงก่อให้เกิดหลักเกณฑ์และแนวทางปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับการพาณิชย์นาวีขึ้น อีกทั้งกฎหมายพาณิชย์นาวีมีลักษณะเฉพาะที่สำคัญ คือ ภัยอันตรายในท้องทะเลซึ่งลักษณะเฉพาะของท้องทะเลนั้นเองทำให้มีความจำเป็นในการสร้างวิธีการแก้ปัญหาทางด้านกฎหมายและหลักการต่าง ๆ ขึ้นมา เพราะว่าปัญหาด้านพาณิชย์นาวีบางกรณีไม่สามารถนำหลักกฎหมายหรือหลักเกณฑ์ที่มีการใช้บังคับกันอยู่บนพื้นดินมาใช้บังคับกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเหนือท้องทะเลได้ เช่น กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเขตอำนาจศาล สิทธิยึดหน่วง ความเสียหายทั่วไป ประกันภัยทางทะเล ความรับผิดชอบในกรณีของที่บรรทุกบนเรือสูญหายเสียหาย การช่วยเหลือกู้ภัย

ลักษณะเฉพาะที่สำคัญอีกประการหนึ่งของกฎหมายพาณิชย์นาวี คือ ลักษณะความเป็นระหว่างประเทศ แม้ว่าหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ของกฎหมายพาณิชย์นาวีเป็นกฎหมายภายในของแต่ละประเทศก็ตาม แต่กฎหมายพาณิชย์นาวียังคงมีผลกระทบที่สำคัญต่อระดับระหว่างประเทศเนื่องจากการเดินเรือทะเลหรือการขนส่งของทางทะเลมีลักษณะเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศเป็นอย่างมาก เพราะต้องมีการแล่นเรือจากประเทศหนึ่งไปยังอีกประเทศหนึ่งดังนั้นโดยทั่วไปแล้วประเทศส่วนใหญ่จะมีการร่างกฎหมายพาณิชย์นาวีที่เป็นกฎหมายภายในของตนให้มีความเชื่อมโยงสอดคล้องกับข้อตกลง ธรรมเนียมปฏิบัติระหว่างประเทศ แม้ว่าในแต่ละประเทศเองจะมีความแตกต่างกันอยู่บ้างในบางเรื่องก็ตาม แต่เพื่อทำให้กฎหมายพาณิชย์นาวีของประเทศตนนั้นเป็นที่ยอมรับและมีความเป็นสากล ซึ่งจะส่งผลให้กิจการด้านพาณิชย์นาวีของประเทศนั้น ๆ เป็นไปได้อย่างสะดวกและง่ายมากยิ่งขึ้น

ปัจจุบันนี้กฎหมายพาณิชย์นาวีมีปรากฏอยู่ด้วยกัน 2 รูปแบบ ได้แก่ หลักกฎหมายที่ยังคงอยู่ในรูปแบบของแนวจารีตประเพณี แนวคำวินิจฉัยชี้ขาดตัดสินของศาลที่ได้วางบรรทัดฐานไว้ในคดีก่อน ๆ เกิดเป็นหลักเกณฑ์ทางกฎหมายสืบต่อกันมาและหลักกฎหมายที่ตราขึ้นมาเป็น

ลายลักษณ์อักษรเพื่อนำมาใช้กับกรณีต่าง ๆ เป็นการเฉพาะ ดังเช่นประเทศอังกฤษ และหลักกฎหมายในรูปแบบที่ได้รวบรวมเป็นประมวลกฎหมาย (code) ซึ่งวางหลักกฎหมายไว้ในลักษณะเป็นการทั่วไปอย่างกว้างขวางโดยครบถ้วนและชัดเจน ทั้งนี้เป็นเพราะมีรากฐานมาจากระบบกฎหมายใหญ่ ๆ ของโลกที่มีอยู่ 2 ระบบที่สำคัญ คือ ระบบกฎหมายอังกฤษหรือที่เรียกว่าระบบกฎหมายคอมมอนลอว์ (Common Law) ซึ่งมีประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายนี้ ได้แก่ ประเทศอังกฤษ สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย อินเดีย ประเทศที่ได้รับอิทธิพลจากการปกครองของประเทศอังกฤษ และเป็นประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเกือบทั้งหมด กับระบบประมวลกฎหมายหรือที่เรียกว่าระบบกฎหมายซีวิลลอว์ (Civil Law) ซึ่งมีประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายนี้ ได้แก่ ประเทศฝรั่งเศส เยอรมัน เนเธอร์แลนด์ เบลเยียม อิตาลี สเปน กับประเทศอื่น ๆ ในยุโรป เอเชีย แอฟริกา ที่ได้รับอิทธิพลจากระบบโรมันเดิม¹

โดยระบบกฎหมายคอมมอนลอว์มีวิวัฒนาการมาจากขนบธรรมเนียมประเพณีและได้ยึดหลักจากแนวคำพิพากษาของศาลที่เคยมีมา เพราะลักษณะของระบบกฎหมายคอมมอนลอว์จะเป็นการตัดสินใจคดีความเมื่อมีข้อพิพาทเกิดขึ้น ไม่ได้เป็นการวางระเบียบกฎเกณฑ์ไว้ให้มีการปฏิบัติตามอย่างเช่นในระบบกฎหมายซีวิลลอว์ ต่อมามีการพัฒนาแนวบรรทัดฐานที่ใช้ในการตัดสินใจคดีเพื่อให้มีหลักเกณฑ์ไปในทิศทางเดียวกันโดยการพิมพ์รายงานคำพิพากษาขึ้นเผยแพร่ ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่ากฎหมายในระบบคอมมอนลอว์เป็นกฎหมายที่มีความแน่นอนอีกด้วย แต่เมื่อสังคมได้มีการขยายตัวมากขึ้น ทำให้แนวบรรทัดฐานที่เคยนำมาใช้ในการตัดสินใจคดีข้อพิพาทมีข้อจำกัดในการใช้มากยิ่งขึ้น จึงได้เริ่มมีการนำหลักกฎหมายที่พัฒนามาจากคำพิพากษาของศาลมารวบรวมประมวลขึ้นเป็นกฎหมายลายลักษณ์อักษร โดยออกเป็นพระราชบัญญัติต่าง ๆ ทำให้กฎหมายลายลักษณ์อักษรมีบทบาทสำคัญมากขึ้นในปัจจุบันสำหรับการพัฒนากฎหมายทั้งทางด้านเอกชนและมหาชนในระบบกฎหมายคอมมอนลอว์

ส่วนระบบกฎหมายที่มีการจัดทำกฎหมายขึ้นในรูปแบบประมวลกฎหมายนั้นได้มีวิวัฒนาการมาจากระบบกฎหมายซีวิลลอว์ ซึ่งระบบกฎหมายซีวิลลอว์ เริ่มเกิดขึ้นในประเทศภาคพื้นยุโรปเห็นได้จากกฎหมายของชาวโรมันที่มีการเขียนตัวบทกฎหมายไว้เป็นลายลักษณ์อักษรบนแผ่นศิลาสิบสองแผ่น หรือเป็นที่รู้จักกันว่า กฎหมายสิบสองโต๊ะ (Law of Twelve Tables) ซึ่งชาวโรมันได้ทำการรวบรวมกฎหมายประเพณีมาเขียนไว้ รวมถึงในสมัยพระเจ้าจัสติเนียนที่ได้

¹ ชาญชัย แสงวงศ์ดี, หลักการตีความกฎหมายกรณีศึกษา : ปัญหาแต่งตั้งตุลาการในศาลปกครองสูงสุดครั้งแรก, (กรุงเทพมหานคร:สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2543), น.9.

ทำการรวบรวมกฎหมายประเพณีที่ถูกจารึกไว้ในกฎหมายสิบสองโตะและหลักกฎหมายของนิติศาสตร์ ซึ่งเกิดจากข้อพิพาทของศาลนำมารวมไว้อยู่ในเล่มเดียวกัน เรียกว่า “ร่างกายของนักกฎหมาย”: Corpus Juris หรือเรียกว่าประมวลกฎหมายของพระเจ้าจัสติเนียน ซึ่งประมวลกฎหมายนั้นเป็นกฎหมายลายลักษณ์อักษรที่ได้บัญญัติหรือตราขึ้นโดยรวบรวมเอาบทบัญญัติเกี่ยวกับกฎหมายที่เป็นเรื่องเดียวกันแต่กระจัดกระจายอยู่ไม่เป็นระเบียบเอามารวบรวมจัดไว้ให้เป็นหมวดหมู่ วางหลักเกณฑ์ให้อยู่ในที่เดียวกันและมีข้อความเกี่ยวเนื่องติดต่อกันอย่างเป็นระบบ² โดยลำดับศักดิ์ของกฎหมายในรูปแบบประมวลกฎหมายนั้นอยู่ในระดับเดียวกันกับพระราชบัญญัติ

สิ่งสำคัญหลักของระบบกฎหมายซีวิลลอว์ที่ช่วยในการพัฒนากฎหมายพาณิชย์นาวีอย่างเห็นได้ชัด คือ มีการเก็บรวบรวม ดำรงรักษาและพัฒนาจารีตประเพณีทางทะเลในสมัยก่อน โดยได้นำมาจัดทำเป็นประมวลกฎหมายซึ่งเป็นวิธีการกำหนดหลักเกณฑ์ที่กว้าง ทั่วไป ชัดเจน และมีการจัดการให้รวมเป็นหนึ่งเดียวกันในรูปแบบที่เป็นระบบ ซึ่งขั้นตอนในการจัดทำประมวลกฎหมายพาณิชย์นาวีได้มีการนำเอาหลักจารีตประเพณีทางทะเลที่มีลักษณะทางกฎหมายผนวกเสริมกับหลักเกณฑ์อันสำคัญบางประการของจารีตประเพณีทางทะเลมารวมไว้ด้วยกัน ในระยะเริ่มแรกความเข้าใจและแหล่งข้อมูลที่เป็นลายลักษณ์อักษรของกฎหมายพาณิชย์นาวีปรากฏออกมาให้เห็นจากคำตัดสินของผู้พิพากษาของประเทศที่มีกิจกรรมหลักในการเดินเรือทะเลโดยได้ให้แนวความคิดเห็นที่มีคุณค่าไว้และยังช่วยส่งเสริมจารีตประเพณีท้องถิ่น ภายหลังต่อมาแนวความคิดในคำตัดสินของผู้พิพากษาเหล่านั้นได้สะท้อนออกมาให้เห็นในประมวลกฎหมายซึ่งได้มีการปรับให้เข้ากับความต้องการของสังคม³

สำหรับประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่มีกฎหมายพาณิชย์นาวีในรูปแบบของกฎหมายรายฉบับ ซึ่งทำให้ปัจจุบันประเทศไทยประสบปัญหาทางด้านตัวบทกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการพาณิชย์นาวีในเรื่องต่าง ๆ ยังไม่มีความสมบูรณ์เพียงพอทั้งในด้านเนื้อหาที่จะรองรับกับปัญหาการพาณิชย์นาวีในเรื่องหลัก ๆ อีกหลายเรื่องเมื่อเทียบกับหลักเกณฑ์กฎหมายพาณิชย์นาวีระหว่างประเทศ (มาตรฐานสากล) อีกทั้งกฎหมายพาณิชย์นาวีของประเทศไทยปรากฏอยู่ใน

² ปริญญา ศรีเกตุ, คำอธิบาย วิชา กฎหมายแพ่ง : หลักทั่วไป Civil law : General Principles, (กรุงเทพมหานคร:สำนักพิมพ์สุทรไพศาล), น.32.

³ William Tetley, International Maritime and Admiralty Law, (Canada :International Shipping Publication, 2002), p 10.

กฎหมายหลายฉบับ อย่างกระจัดกระจายและมีหลักเกณฑ์เพียงไม่กี่เรื่อง โดยปรากฏอยู่ในรูปแบบพระราชบัญญัติ กฎกระทรวง ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และคำพิพากษา ซึ่งยากต่อการเชื่อมโยงเนื้อหาสาระและระบบกฎเกณฑ์ของกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการพาณิชย์นาวี ซึ่งวิธีการที่จะช่วยแก้ไขปัญหาดังกล่าวนั้นควรเริ่มจากการแก้ปัญหาในส่วนของกฎหมายพาณิชย์นาวีที่ยังไม่มีกฎหมายรองรับ โดยมีความจำเป็นอย่างมากที่จะต้องทำการรื้อร่างกฎหมายในเรื่องที่ยังขาดอยู่เพื่อกำหนดหลักการในเรื่องนั้น ๆ ให้มีความชัดเจนซึ่งจะทำให้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้มีหลักกฎหมายยึดเหนี่ยวเพื่อเป็นแนวทางนำมาปรับใช้สำหรับการปฏิบัติในเรื่องนั้น ๆ ไปในทิศทางเดียวกัน จะได้ไม่เกิดปัญหาโต้แย้งได้ว่าอย่างไรถูก อย่างไรผิด การรื้อร่างกฎหมายในเรื่องที่ยังไม่มีอยู่เลยในปัจจุบันหรือมีแต่ควรมีการรื้อร่างบทบัญญัติเพิ่มเติมต้องสามารถใช้บังคับได้จริงในทางปฏิบัติและต้องสามารถครอบคลุมปัญหาที่เกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นให้ได้มากที่สุดด้วย ทั้งนี้เพื่อช่วยส่งเสริมธุรกิจเกี่ยวกับการพาณิชย์นาวีของประเทศไทยให้มีความมั่นคงและน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น จากนั้นจึงนำบทบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการพาณิชย์นาวีทั้งหมดที่มีการใช้บังคับกันอยู่ นำมารวบรวม ทบทวน และเรียบเรียงไว้ในประมวลกฎหมาย โดยจัดทำให้เป็นระบบ (Systematic) ความเป็นเอกภาพ สอดคล้องสัมพันธ์กันตามเนื้อหาของเรื่องนั้น ๆ รวมทั้งควรมีการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมในเนื้อหาบทบัญญัติ และควรใส่หลักเกณฑ์ต่าง ๆ ให้ครบถ้วน และเมื่อมองในแง่สากลแล้ว กฎหมายพาณิชย์นาวีของประเทศไทยที่มีอยู่ในปัจจุบัน ยังไม่สามารถรองรับให้ครอบคลุมถึงกิจการพาณิชย์นาวีต่าง ๆ อย่างครบถ้วน

ดังนั้น การศึกษาความเป็นไปได้ในการจัดทำกฎหมายพาณิชย์นาวีและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับพาณิชย์นาวีให้สอดคล้องในทิศทางเดียวกันและมีความสมบูรณ์ครบถ้วน โดยการปรับปรุง จัดทำกฎหมายพาณิชย์นาวีของประเทศไทยในลักษณะของประมวลกฎหมายพาณิชย์นาวี (Codification) และพิจารณาถึงข้อดีและอุปสรรคในการจัดทำประมวลกฎหมาย เนื่องจากเห็นว่าจะเป็นการช่วยให้ประเทศไทยมีรากฐานในการพัฒนากฎหมายและกิจการด้านพาณิชย์นาวีให้มีความก้าวหน้ามากยิ่งขึ้น โดยครั้งอดีตรัฐบาลของประเทศไทยก็ได้เล็งเห็นความสำคัญและความจำเป็นที่จะต้องเร่งพัฒนาการพาณิชย์นาวีของไทยจึงมีการสนับสนุนการพัฒนาพาณิชย์นาวีในด้านต่าง ๆ ให้เข้มแข็งยิ่งขึ้นถึงขนาดคณะรัฐมนตรีในสมัยนั้นได้มีมติใน พ.ศ. 2518 ให้ตั้งคณะกรรมการร่างประมวลกฎหมายทะเลขึ้นเพื่อทำหน้าที่ยกร่างประมวลกฎหมายทะเลอันมีขอบเขตครอบคลุมเรื่อง การรับขนของทางทะเล ประกันภัยทางทะเล จ่านองเรือ จ่านำสินค้า บุริมสิทธิเกี่ยวกับเรือ ความรับผิดชอบของเจ้าของเรือและนายเรือ ตลอดจนการกำหนดมาตรการของรัฐในการควบคุมเรือ ฯลฯ อย่างไรก็ตามหลังจากนั้น โดยที่ความจำเป็นในการที่จะต้องรับ

พัฒนาพาณิชย์นาวีของประเทศที่สูงขึ้นอย่างมาก รัฐบาลจึงได้ตัดสินใจตราพระราชบัญญัติส่งเสริมการพาณิชย์นาวี พ.ศ. 2521 ขึ้น และจัดตั้งองค์การเฉพาะขึ้นมาดูแลรับผิดชอบ⁴ ทั้งนี้ในการศึกษาความเป็นไปได้ของประเทศไทยในการจัดทำกฎหมายพาณิชย์นาวีและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับพาณิชย์นาวีให้ปรากฏอยู่ในรูปแบบประมวลกฎหมาย (Codification) ยังต้องคำนึงถึงอนุสัญญาระหว่างประเทศ ธรรมเนียมปฏิบัติระหว่างประเทศเกี่ยวกับพาณิชย์นาวี เพื่อประโยชน์ของประเทศไทยเองที่จะได้เรียนรู้ถึงประสบการณ์ของต่างชาติ และรับรู้ถึงแนวความคิดร่วมของธรรมเนียมปฏิบัติระหว่างประเทศ รวมทั้งจะได้หลีกเลี่ยงการขัดกันของกฎหมายเมื่อมีการพิจารณาจัดทำประมวลกฎหมายพาณิชย์นาวี

กฎหมายพาณิชย์นาวีถือเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการพัฒนากิจการพาณิชย์นาวีของประเทศไทยให้มีความรวดเร็ว ทันสมัย และเป็นที่ยอมรับแก่นานาประเทศ หากประเทศไทยมีกฎหมายพาณิชย์นาวีอย่างครบถ้วน ครอบคลุมถึงเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพาณิชย์นาวี จะทำให้เกิดความมั่นใจแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจพาณิชย์นาวีทุก ๆ ฝ่าย โดยมั่นใจว่าเมื่อเกิดมีข้อพิพาทต่าง ๆ ขึ้น กฎหมายพาณิชย์นาวีของประเทศไทยสามารถมีมาตรการคุ้มครองที่เหมาะสมและชัดเจน และเมื่อกิจการพาณิชย์นาวีของประเทศไทยมีการพัฒนามากยิ่งขึ้น จะส่งผลไปสู่การทำให้มีการค้าขายมากขึ้น ภาพรวมของเศรษฐกิจดีขึ้น เนื่องจากส่วนใหญ่แล้วการนำเข้า หรือส่งออกสินค้าจะทำโดยวิธีขนส่งทางทะเล

1.2 วัตถุประสงค์และขอบเขตของการศึกษา

จากที่มาและสภาพปัญหาที่กล่าวแล้วข้างต้น ผู้เขียนจึงประสงค์ที่จะศึกษาถึงความเป็นไปได้และความเหมาะสมในการรวบรวม ปรับปรุง และจัดหมวดหมู่กฎหมายพาณิชย์นาวีของประเทศไทยอย่างมีระบบและพัฒนากฎหมายพาณิชย์นาวีให้เป็นที่ยอมรับของนานาประเทศและให้ได้มาตรฐานสากล เพื่อเป็นแนวทางในอนาคตสำหรับการปรับปรุงกฎหมายพาณิชย์นาวีในประเทศไทยให้มีความครบถ้วน ทันสมัย โดยคำนึงถึงความสอดคล้องกับหลักปฏิบัติสากลและธรรมเนียมของระบบการค้าระหว่างประเทศ

⁴ ประเสริฐศิริ สุขะวณิชกุล, “การพัฒนาพาณิชย์นาวีของสาธารณรัฐสิงคโปร์ : การศึกษารายกรณีเปรียบเทียบกับประเทศไทย”, วารสารการพาณิชย์นาวี, ปีที่ 8, ฉบับที่ 3, น.118 (กันยายน – ธันวาคม 2532).

1.3 แนวความคิดของการศึกษา

ศึกษาระบบกฎหมายและสาระสำคัญทางด้านกฎหมายพาณิชย์ในเรื่องต่าง ๆ ของต่างประเทศ ทั้งในประเทศที่ใช้ระบบประมวลกฎหมายพาณิชย์และประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายพาณิชย์รายฉบับซึ่งเป็นระบบเดียวกับที่ประเทศไทยใช้อยู่ เพื่อนำมาเปรียบเทียบกับกฎหมายพาณิชย์ของประเทศไทยในปัจจุบัน โดยจะทำการศึกษากฎหมายพาณิชย์ของต่างประเทศจำนวนทั้งหมด 5 ประเทศ ได้แก่ ประเทศที่ใช้ประมวลกฎหมายพาณิชย์ประกอบด้วย ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ประเทศสวีเดน กับประเทศที่ไม่ได้ใช้ประมวลกฎหมายพาณิชย์ ประกอบด้วย ประเทศอังกฤษ ประเทศสิงคโปร์ และประเทศฝรั่งเศส เพื่อให้เห็นถึงหลักกฎหมายด้านพาณิชย์ที่มีอยู่ของต่างประเทศ เมื่อนำมาศึกษา วิเคราะห์ และเปรียบเทียบกับประเทศไทยแล้วจะช่วยให้ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนา ปรับปรุงกฎหมายพาณิชย์ของประเทศต่อไปภายภาคหน้า

1.4 วิธีการศึกษา

ผู้เขียนจะใช้วิธีดำเนินการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยการศึกษา ค้นคว้าและวิเคราะห์ข้อมูล จากตัวบทกฎหมาย คำอธิบาย คำพิพากษาศาลฎีกาของศาล รวมตลอดถึงบทความของนักกฎหมายและผู้เกี่ยวข้อง โดยจะศึกษาจากตัวบทกฎหมายพาณิชย์ของประเทศไทยและของต่างประเทศทั้งที่ใช้ระบบกฎหมายพาณิชย์ในรูปแบบประมวลกฎหมาย และในรูปแบบกฎหมายพาณิชย์รายฉบับ

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษา

1. ทำให้ได้ทราบถึงหลักกฎหมายพาณิชย์ของต่างประเทศทั้งประเทศที่มีประมวลกฎหมายพาณิชย์ใช้บังคับและประเทศที่ใช้กฎหมายพาณิชย์แบบกฎหมายรายฉบับ
2. ทำให้ได้ทราบถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในหลักกฎหมายพาณิชย์ของประเทศไทยว่าประเทศไทยมีหลักกฎหมายพาณิชย์มากน้อยเพียงใดเมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายพาณิชย์ของต่างประเทศทั้งที่อยู่ในรูปแบบประมวลกฎหมายและไม่ได้อยู่ในรูปแบบประมวลกฎหมาย

3.หาแนวทางในการแก้ไขหรือลดปัญหาและพัฒนาให้กฎหมายพาณิชย์นาวิของประเทศ
ไทยให้มีความครบถ้วน มีความสมบูรณ์สอดคล้องกันอย่างเป็นระบบเพื่อให้เป็นเครื่องมือในการ
สนับสนุนเศรษฐกิจและกิจการพาณิชย์นาวิของประเทศไทยต่อไป และเพื่อเสนอแนะว่าประเทศ
ไทยควรจัดทำประมวลกฎหมายพาณิชย์นาวิหรือไม่